

QZ:

עין משפט
נר מצוה

וזה שברים נינהו. וא"ת בלא מלחיה דשמואל נמי תקשי רישא לסיפא רישא שברי ללמים מותרין וסיפא תבנית יד ורגל אמורין ויש לומר דלא לאו מלחיה דשמואל הוא אמינא שברי עבודת כוכבים אמורין וסיפא משמע עפ"י שברי עבודת כוכבים: **בְּעוֹמְדוֹן** ע"ל בסיסין, פ"ה על

זימום שלחן ולשון
 מלא קשיא דמשמע בשוק או בשדה
 לכך נראה לר"מ לפרש שיש להם בית
 מושב רחב שיושבין עליו לזדם ואינם
 נראים בשבירים אלא נראה שכן הן
 מתחלה נעשים: **אִתִּיבִיָּה** המוצא
 שברי צלמים הרי אלו מותרין הא

מוסף רש"י

בְּיָוֵלִי מִכְּטִיל לֵה.
 דְּהֹלֵל כִּינֹלֵה הַפִּסְסִים
 נִלְנֵל מִיִּמְרֵה אִמְרֵה
 פִּסְסִים אִיִּדֵה נִפְשֵׁה לֵה
 אִצְלֵה לֵה כִּינֹלֵה עֲלֵמֵה
 עֲלֵה תִסְכֵּר (שְׁמִירֵה יֵה)
 כְּתִיבֵה רֵאִיִה כְּתִיבֵה
 מִשְׁכֵּה בְּתֵה חֲבֵר שְׁמֵה
 עֲלֵה הֶלְמֵה עַל שְׁמֵה
 וְתֵה (פִּסְסִים יֵה) מְגִירֵה
 גִּרְלֵה (שֵׁם יֵה) בְּנֵי יִזְמֵה
 שְׁמִירֵה הֵיִם (שֵׁם יֵה)
 דְּכִנְרֵה עַל פִּסְסִים תִּנְמֵמֵה
 (שֵׁם יֵה) הִירֵה עַל חִזְקֵה
 מִשְׁקִירֵה דְּהֹלֵל לֵה
 תִּנְמֵה עַל יֵד שְׁמֵה
 מִיִּמְרֵה (שֵׁם יֵה) דְּהֵה
 הִכֵּה לְמִיִּם מִמְרִירֵה
 וְהֵה עַל כִּינֹלֵה דֵּל מְגִירֵה
 חֲבֵרֵה עַל חֲבֵרֵה מִיִּמְרֵה

בנות אלה ודאי יצאו
 בלילה נגמרה מלחמתן וכל
 מי שיצא וזה שכל
 עמיתו עזב עזבם
 ביום (שם) וכל מי
 נגמרה מלחמתן ומתו
 כן (שם) ספק
 עשיריהם. ספק
 מהו ספק כל עשירי
 מהו ספק ומה
 מידת הלל מיד
 עול, משום דכח
 משפחה ספק
 שיעם ממחזר (שם)
 א.ה.ה. ספק ודאי
 א.ה. ספק
 דגנולי מתקנה כח
 כשעל דלעשרה, וכן
 כן נגמרו ודאי
 חסד, כח
 ודאי כל הנהגה
 חסד על חסד
 דלעשרה ודאי
 עול דלעשרה
 ללמי (שם)
 ספק ודאי
 דמקמלן כל שיעור
 כל שיעור כל שיעור

לספוקי אי חל עליהו שם
טובל תעולם אי לא,
ומעיקרא ימא לא טובל
ואע"פ שכן ממורחין
וכתן הבית, אימור עבד
לבו דבר' ארשיא.

שהנפס לביט בחור של
ואחר דם ומחנה וחסות
העל כל ברחמי פני
היית בריח הכסופה
(פס): זה נגדית פני
היית לא נגדית מלאכת
לחול עליו שם טעם
וכסגור מלאכת כב בחור
היית הוא וכן חלם פני
היית חלם כסגורם דרך
פתוח, כדמיס (ברכות
לו:), חסידים הראשונים
היו מבטנים סיפורים דרך
עוקמתם כדי לחסין
במספר, עכשי מנטיס

דרך גנות דרך חצרות
וקרפסות לנית כדי
לפוטק, הנק לא חיל
עליהו שם טבל ומותר
היורש הזה לאוכלן אכלת
קבע, ולא תימא נהי דלא
חיל עליה טיבלת אכלת
ארעי, אכלת קבע מיהא
ליחברו, דהא דמיתברא
אכלת קבע קודם קביעה
גורן ונמר מלאכה מדרבנן

הוא, וגני חיסור דרכנו סמס
פטיור מן המעשר (מחוזות סו
ומשנמרת נכר, אבל לפני מ
לפיך כשמכניסה לבית קודש
אבל חילת ארעי לא חסרו,
מלאכתו למעשה, מו לא מיתר

אסיליו היא מחורחת, דקדיל ד קנע, דכל זמן שאין שם גורר

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה

על כסיסין. על כגן מקום הממוקן ⁽⁶⁾ לה כיוון דלחוביניהו חסד ודאי
פליגי להו: לא ידרכו כהני דגון על מסקן דגון. אלמלא השגיח להו
שכרים: משם ראיה. בתמיה: הסם. לאו גבורות מוכבים שגורה
קשהיגי לה דליניהו שבור כיון שראו אכרים שולטין עליו על מסקן:
שכרים איסריהו שבור כיון שראו אכרים שולטין עליו על מסקן:
גבורות ושכרים

והוא שברים ניהו ^(א)תרנמה שמואל ^(ב)עומד
על בסיסן ^(ג)אתמר עבודת כוכבים שנשתברה
ממאיליה רבי יוחנן אמר ^(ד)אסורה רשב"ל
אמר מותרת רבי יוחנן אמר אסורה דהא לא
בבבטלה ^(ה)רשב"ל אמר מותרת מסתמא בטולי
ממבטיל לה מימר אמר אידי נפשה לא אצלה
ולתהוא גברא מצלה ליה ^(ו)אייתיביה ר' יוחנן
לרשב"ל ^(ז)וראש דגון ושתי כפות ידיו כרותות
וגו' וכתוב ^(ח)על כן לא ידרכו כהני דגון וגו'
אמר ר' ^(ט)ימש ראייה התם שמניחין את
הידים עיניהם ^(י)אמרי דמאמר דמי יחידה

ס"ל לרבנן כלמים שיש בידן מקל או
 צפור דשכרין מותרין. ודי'ם למימר
 מדרבנן נשמע לרבנן דלא אסרי
 כלמים שיש בידן מקל או צפור ומי
 שברכין מותרין והוא דלא קאמר מי
 משום דלא חוינא כהדיא במתניתין דקא
 שרי שברי חותן כלמים שהן אסורין:
 ואו אמר ר"מ וכו'. לשון קושא:
 הוי פסק ודלא. פסק מילין ודלא
 אסור: אין פסק מילין מידי ודאי.
 שהחוק חסדו לאסור: והא הכא
 דודאי טעילי. כיון שאנו רואין שנגמרה

וְדָאֵי עֲבֹדָה מִי יִימֵר
וְאֵין סַפֵּק מוֹצִיא מִיָּד
מִיָּד וְדָאֵי "וְהִתְחַנֵּן
מִלֵּאמָה פִּירֹת אֶפְרָיִם
קֶתֶת מִתּוֹקֵן וְהָאֵל הַכֹּהֵן
עֲשִׂינָהּ סַפֵּק לֹא
וּמוֹצִיא מִיָּד וְדָאֵי
וְדָאֵי עֲשִׂינָהּ כִּדְרֵבִי
יִתְחַנֵּן תְּחֻזָּה חֻקָּה
דְּכֵר שֶׁאֵין מִתּוֹקֵן
מִעֲשֵׂי לֹא מִבְּבִילִי
דְּעַבְדֵּי "כִּדְר" אוֹשְׁעִיא
עַל תְּבוּאוֹתוֹ וּמִכְנִסָּה
בְּהַמְּוָא אוֹכֵלֶת
אֵין סַפֵּק מוֹצִיא מִיָּד
הוֹדָה מַעֲשֵׂה בִּשְׁפָחוֹת
שֶׁל

קודם שראו פני היות ובאו לכלל טבל לא נפקי מו מיד ודאי עד
דמשעריהו קמן: ומגניבם. לחצירו בזמן שלה ולא ימאמה בכר
בגורן ששכסה למירוח הוא גמר מלאכה והעכסמו לית איה קבעתו
למעש לאסור בו אכלת ערד בדמיתיהו הפסוק את הפועלים
(ד"א דף פח). וכיון דהכניסה קודם גמר מלאכה לא קבעה ליה
לכך יצי מחדר להו וממחה להו בזמן היות לא מקבעי דפני היות
לא קבעי ולא חוק היות מדחילי ההם מואכלו ששערין (דנריס טו) ואפילו
מירוח ששסה והכניסו קד גזות ארספיות אמרין צברותו (דף לה):
דלא מקבעי: כדי ששסה בהממו וזכרם. להכי נקט בהממו דמאכל
בהממו קחשיב ליה אכלת ערדא וליכא אפילו אסורא דרענן דרענן
דממכת פאה (פ"א מ"ו) מחליל לבמהה לחיה ולעופות עד שגמ
בכר אלאמא מאכל בהמה ערדא קרי ליה לזבאי גבי דאם אף עד א
דלא נמרחו אסור לאסור קעב אלא ערדא. ולדאי גבי דאם פני היות
נמי בהממו שריא אכל איהו אסור מדרענן לאסור קעב אלא ערדא
אכל אי דאם פני היות אפילו מחליל צהמה חייב במעשר דהא
דנקן (דמא פ"א מ"ג) הלוקח ערד ולצהמה פסור בדמאי תמין לה:
מזי

וְהַחֲבִיב נִמְעָשָׂר עַד שִׁירָאָה פִּי הַבַּיִת מִיִּרְשָׁה לְאַחֲרָשְׁעָה דְגֵן וְאֵס קִמָּח דְּרִיבָה עַד (ד.י.) מִיִּמִּינָהּ אֵל הַבַּיִת שֶׁנֶּחֱלֵין לְחֻלּוֹן מֵהָ עֵיסָה כִּי בִּמְהֵרָה אֶפְלִיג קֶבֶל עַל הַחֲשׂוֹב הוּא עֲרִיץ וְדִבְרָמִינֵי (פסא פ.) עֵיסָה מִפִּי הַבַּיִת ^(א) בְּדִגְלוֹ אֶף בְּמִרְחֹם בִּכְרִי אֶף בְּשָׂדֵה וְאִין דַּעֲמוֹ הַחֲבִיב בְּהִמְתָּה דִּהְיָאָה שֶׁל כָּלוּ אֲשֹׁרֵה בְּצִנָּל וְהָאֵס חֲלִינֵין בְּשִׂמָּה גִּזְעֵה אִתִּי סָפֵק נִמְעָשָׂר וְהוֹלֵאֵם מִיִּדֵי דִרְכָּנָה:

עבודה מי יימר דביטלות הרי עבודתו ודאי וביטלוס ספק ואין ספק מוציא מיד דדאי. ומכ
וראי והתניא אבר שמת והניח סגורה מלשון נהרסו סגורות והניח סגורה מלאה פרות וכו'
מקומות פירשנו זה הענין וגם במסכתין.

א) חולי ציל ולא בשלום ומריר ריש לקיש הא קאי שנקי לנטון דאמר דשקויה וכו' מיל וממרס רביט דנ
ממרס יי וכו'.

המסכת פאה מחליל לנבמה ולחיה ולעופות ופסוק מן המעשרות עד שימרת, אבל למאכל אדם נהי
העני כבולו נמא (ופסחים ט.)

מסורת הש"ס

(א) ונקמן מה. (ב) תעלה
 יד. (ג) ופי' תוס' לקמן מה:
 ד"ה לא דר"ע. (ד) ונשת
 כט' ופי' (ה) ופסחים ט.
 ופי' (ו) פסחים ד. ט.
 (ז) (חולין יד טו.) א' בדרוש:
 לא. ופי' (ח) ופסחים ט.
 דה טו: תוספי' דאהלות
 פט"ו ה"ק. (ט) ז"ל בערבי
 פסחים ק"א. י"ב דמחזיק
 מודה לר"מ. י"ג דר"א.
 (כ) כפי' יום היום דל"ז אלא
 משום סופא.

נורה אור השלם

1. וישבמו בכפר
ממחרת והנה דגן נפל
לקוץ ארצה לפני ארון ה'
וראש דגן ושתי כפות
ידיו מרחות אל השמים
רק דגן נשאר עליה:
שמואל א ה ד

2. על כן לא ידרכו כהני
דגן וכל הקאים בית
דגן על מיתן דגן
כאשרוד עד היום הזה:
שמואל א ה ה

גליון הש"ס

נב' רשב"ל אמר מותרת.
ע"י פסחים דף ס ע"ב
תוס' ד"ה חזק:

הגהות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

(ה) אולי י"ל ולא צוטלם ומר"ק ר"ש לק"ש הא ק"ל שנקי לנטון דאמר דשנקיה וכו' ל"ל ומפרש רביש דמשם ר"הא להיסק דמוחלת דעל"א כפירש"י דו"ה"י.

מבטת פאה מחליל לנחמה ולחיה ולעופות ופסוק מן המעשרות עד שימרת, אבל למאכל אדם נהי' דלא טביל מדאורייתא, מיהו
הענין בכולי גמרא (פסחים ט.)